

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 i nast. rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie przez EUIPO obowiązku wykonywania jego kompetencji z poszanowaniem ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2016 r. – Saleh Thabet/Rada**(Sprawa T-274/16)**

(2016/C 270/63)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Suzanne Saleh Thabet (Kair, Egipt) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, Barristers, oraz G. Martin i M. Rushton, Solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 z dnia 18 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2016 L 74, s. 40), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- stwierdzenie niemożności stosowania wobec skarżącej art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 63) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 4) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2016/411 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że Rada nie zidentyfikowała właściwej podstawy prawnej w odniesieniu do art. 1 ust. 1 decyzji 2011/172/WPZiB (zwaney dalej „decyzją”) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 270/2011 (zwanego dalej „rozporządzeniem”). Nie ma dowodu na to, że Rada dokonała jakiegokolwiek przeglądu podstawy prawnej art. 1 ust. 1 decyzji, przyjmując podważaną decyzję, pomimo ciężącego na niej na mocy art. 5 decyzji wyraźnego obowiązku w tym zakresie. Fakt, że art. 1 ust. 1 mógł mieć właściwą podstawę prawną w momencie, kiedy był przyjmowany po raz pierwsze w dniu 21 marca 2011 r., nie zapewnia temu przepisowi trwałej podstawy prawnej do 2016 r. i później.
2. Zarzut drugi, w którym skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła jej prawa zagwarantowane w art. 6 w związku z art. 2 i 3 TUE oraz w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych poprzez założenie, że postępowanie sądowe w Egipcie było zgodne z podstawowymi prawami człowieka.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca podnosi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez stwierdzenie, że zostało spełnione określone w art. 1 ust. 1 decyzji i w art. 2 ust. 1 rozporządzenia kryterium umieszczenia nazwiska skarżącej w wykazie.

4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca twierdzi, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia dla ponownego umieszczenia jej nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżąca podnosi, że Rada naruszyła jej prawo do obrony, prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznej kontroli sądowej. W szczególności Rada nie zbadała w pełni i bezstronnie, czy domniemane powody mające uzasadniać ponowne umieszczenie nazwiska skarżącej w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń złożonych przez skarżącą przed ponownym umieszczeniem jej nazwiska w wykazie.
6. Zarzut szósty, w którym skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła, bez uzasadnienia lub w sposób nieproporcjonalny, jej prawa podstawowe, w tym jej prawo do ochrony własności i reputacji. Wpływ decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 na skarżącą jest daleko idący, zarówno w odniesieniu do jej własności jak i reputacji na całym świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych skarżącej jest związane z jakimkolwiek słusznym celem lub takim celem uzasadnione, a tym bardziej, że jest do takiego celu proporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2016 r. – Mubarak i in./Rada

(Sprawa T-275/16)

(2016/C 270/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kair, Egipt), Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kair), Heidy Mahmoud Magdy Hussein Rasekh (Kair), Khadiga Mahmoud El Gammal (Kair) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, Barristers, oraz G. Martin i M. Rushton, Solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 z dnia 18 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2016 L 74, s. 40), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- stwierdzenie niemożności stosowania wobec skarżących art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 63) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 4) i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2016/411 w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzą, że Rada nie zidentyfikowała właściwej podstawy prawnej w odniesieniu do art. 1 ust. 1 decyzji 2011/172/WPZiB (zwanego dalej „decyzją”) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 270/2011 (zwanego dalej „rozporządzeniem”). Nie ma dowodu na to, że Rada dokonała jakiegokolwiek przeglądu podstawy prawnej art. 1 ust. 1 decyzji, przyjmując decyzję (WPZiB) 2016/411 (zwaną dalej „podważaną decyzją”), pomimo ciążącego na niej na mocy art. 5 decyzji wyraźnego obowiązku w tym zakresie. Fakt, że art. 1 ust. 1 mógł mieć właściwą podstawę prawną w momencie, kiedy był przyjmowany po raz pierwszy w dniu 21 marca 2011 r., nie zapewnia temu przepisowi trwałej podstawy prawnej do 2016 r. i później.